



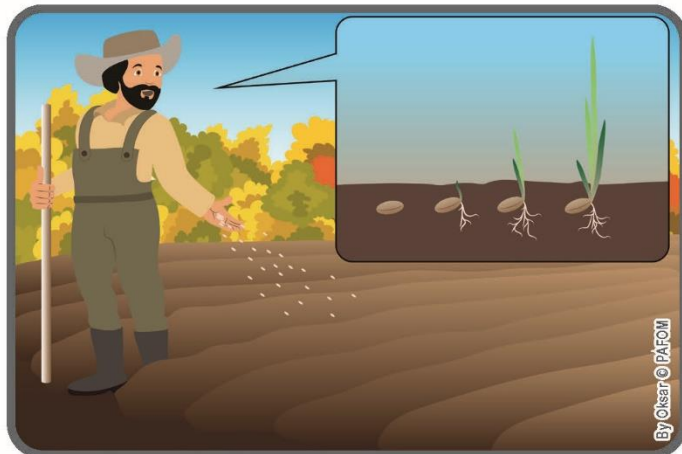
Tegul Meilė auga mumyse

„Dievo karalystė panaši į žmogų, kuris beria dirvon sėklą. Ar jis miega ar keliai, ar naktį ar dieną, sėkla dygsta ir auga“ (Mk 4, 26-27).

(2024 birželis, iš XI eilinio sekmadienio, birželio 16 d. liturgijos)



fokoliarų
judėjimas



Ar kada nors matei ūkininką, beriantį sėklas į žemę? Jis jų daugiau nebetamato, bet sėklos pamažu keičiasi: sėklos išleidžia šaknis, paskui stiebą, kuris prasikalla pro žemę, paskui auga, kol tampa augalu.



Jėzus dažnai aiškino, kad naujas gyvenimas, kurio Jis atėjo skleisti žemėje, yra kaip mažutėlė, bet labai tvirta sėklytė, kuri auga nekeldama jokio triukšmo ir gali tapti medžiu, daug didesniu už visus sodo augalus.



Šio medžio šakos užauga tokios didelės, kad dangaus sparnuočiai gali tupėti ant jų ir sukti lizdus jų pavėsyje. Taip pat yra ir su kiekvienu meilės veiksmu – nors ir nedidelis, jis gali duoti daug vaisių ir suteikti džiaugsmo daugeliui.



„Oho, sako gen4, mus pakvietė į radiją, turime gerai pasiruošti!“ Transliacijos dieną, kai jie atvyko į įrašų studiją, viskas buvo paruošta. Ten buvo daugybė mikrofonų, tačiau vaikai neišsigando.



Karmen paėmė vieną mikrofoną ir pasakė: „Aš daviau lėlę draugei, kuri neturėjo žaislų“. Suzana: „Norėjau padėti vargšui be batų. Buvau laiminga, kad galėjau duoti naują porą batų, kuriuos gavau iš savo dėdės“.



Franciskas papasakojo, kad paskolino savo žaislus sesutėms. Laidos pabaigoje žmonės, dirbantys radijuje, jiems dėkojo. Mažos jų istorijos pasklido toli ir suteikė džiaugsmo daugeliui klausytojų! (Gen4 iš Salvadoro).